

El 160

Un relat de: [paskual](#)

El 160 és l'autobús que agafe cada matí a la mateixa hora per a anar al treball

A l'autobus la gent no va amb ànims de fer amics. Cadascú té com a única ambició, pillar un bon lloc, on seure còmode. Tothom es passa el viatge llegint o escoltant música, jo sóc dels que escolten música.

Lligar, encara és més difícil. Jo tinc la impressió, que si intentes lligar a l'autobús, pots acabar tancat a la pressió, per intimidació.

Però, és que a l'autobus hi ha una xica, (sempre hi ha una xica). Puja a la segona parada de Xirivella, i a voltes no ve, perquè va en cotxe a treballar (com sé açò, no és transcendent) i és baixeta, i molt guapa. Quan encara feia calor vaig aplegar a la conclusió que té les mamelles o perfectes o operades. Va sempre lleugerament pintada, gasta unghes postisses, d'aquelles que em fan tanta ràbia, i té pinta de ser molt tonta, però m'agrada, m'agrada molt.

Volia parlar-li, però mai sabia de què. El fred que hem passat estos dies podia ser una excusa, però no m'he atrevit mai. Tinc por que m'ignore. És que a l'autobús ningú parla, i segur que ho veu tan estrany, que igual cau en shock. Pot ser que no, però no sé, mai m'atrevia.

L'altre dia, va seure al meu costat, i no podia deixar escapar l'oportunitat. Vaig pensar tot el viatge que dir-li. Havia de ser alguna cosa diferent, original, no podia parlar perquè sí (a l'autobús ningú parla perquè sí). Vaig pensar en deixar-li un dels meus auriculars, per escoltar junts Drexler, vaig pensar en no dir res i passar-li una àper la cuixa, vaig pensar en dir-li que era preciosa, però de sobte, com una aparició, ho vaig tindre clar.

Vaig recordar unes fotos antigues que vaig fer amb el mòbil, un dia de molt d'avorriment. Les vaig buscar, i allà estaven, no les havia borrrat. Així que en vaig buscar una de bona, la vaig posar a pantalla completa, i li vaig deixar el mòbil, mentre li preguntava:

Cul o colze?